DE VADER, DIE ZICH MEER ZOON VOELDE

(Een episode uit het gezinsleven-van-niets van mijn vrinden Ru en Mies.)

„Hoerah! Hoerah! Lang zal hij leven!" Het was een gejuich van heel wat stemmen door mekaar, vroolijke kinderstemmen. De jubilaris lag nog op één oor, maar bij dit gejubel en gejoel in de gang, vlak voor de deur van zijn slaapkamer, kwam er een beetje beweging in hem. Hij lichtte het hoofd wat op, knipperde met de oogen, keek slaperig rond, bespeurde zijn vredig ademende echtgenoote op eenigen afstand van hem, stootte haar eens aan met den elleboog.

— Hé, ben je wakker, Mies?

— Hoerah! Hoerah! Lang zal hij leven! joelden de jonge heldere stemmen voor de deur nog eens. Mies opende de hemelsblauwe oogen, en de jubilaris maakte daarvan onmiddellijk gebruik om haar te vragen wat die herrie daar in de gang beteekende.

— Dat zijn je kinderen, deed Mies nog wat brommig, omdat hij haar zoo plotseling wakker maakte; het was net zoo lekker warm nog in bed, en ze lag zoo fijn.

— Ja, dat begrijp ik, gekte de jubilaris, terwijl hij zich halverwege oprichtte, — 't ijn niet de geesten van afgestorvenen, maar waarom maken ze zoo'n spectakel...

— Maar je bent toch jarig Ru, zei Mies, en ze keek met een ongeloovig lachje naar 't gezicht van den jubilaris, die zich hield of hij niets van de toedracht snapte.

— Hoera! Hoera! klonk het onstuimig in de gang, — lang zal hij leven.

— Toe, laat ze nou maar binnenkomen, lachte Mies, die aan één seconde van humeurigheid al weer meer dan genoeg had, — en hou je niet van den domme. Die mop is me al bekend van vroeger. Als je dan met kracht en geweld van een ànder wilt hooren wat er aan de hand is, gòed: je bent jarig vandaag, lieverd. Je bent negen en dertig jaar. Het is vandaag de achtste; het is bijna zeven uur. Het is mooi weer. En je krijgt straks van allemaal een cadeautje!

— Hoera! Hoera! Lang zal hij leven! kraaiden de heldere stemmen voor de deur.

— Kom dan maar binnen, geliefde stoffels, riep Ru opgetogen, en de deur werd opengesmeten, en er stormden een viertal kinderen op bloote voeten naar binnen, twee meisjes nog in haar nachtponnetjes met de strak gevlochten haarstaartjes op den rug; twee jongens nog in hun paars gebloemde hansoppen.

Joelend en gillend wierpen ze zich op den jubilaris, en kusten en knuffelden hem of er geen stuk meer van heel zou blijven. Als hij voldoende verfonfaaid was, het verwarde haar in een kwierse hooge kuif, het gezicht bloedrood, — kalmeerden ze wat, en Koos, de oudste jongen, haalde een krans van klimopbladen te voorschijn, zette dien op de scheeve, wilde kuif, en als het handgeklap en hoezee-geroep wat bedaard was, maakte Willy, het oudste meisje, een prachtige tooneelbuiging, sloeg de oogen ten hemel, smakte een beetje met den mond, en begon:

Lieve vader, ik ben blij
Dat dit uw geboorte zij,
Op dezen schoonen dag
Dat ik hem vieren mag.
Dank dus voor al uw zorgen
Van den avond tot den morgen
Voor schoolgeld, kleeren en schoenen,
Voor goeie-woorden en handen en zoenen
Dank voor alles wat u voor ons doet,
Want U bent heel erg goed.
Daarom zal ik het voorbeeld geven
Om te zingen: Lang zal hij leven.

En het koor begon, en herhaalde een paar maal het populaire refrein. — Het is mooi, hoor. Wie heeft het gemaakt?

— Ik, zei Koos trotsch.

— Dank je, dank je, mijn beste lummels, begon de jubilaris, — maar weet je wel: wat je zingt? Lang zal hij leven! maar waarvàn zal hij lang leven?....

— Je hebt geld als water, viel Koos uit.

— Ja, zoo dùn als water, malde de vader, — in elk geval zullen jullie getracteerd worden. Al zou het mijn laatste riks zijn, jelui zult het goed hebben. De bel zal vandaag niet stil staan; de eene taart zal op zijn best zijn uitgepakt of de andere staat voor de deur. In de groote tuingieter zal de chocolademelk worden gedaan; en boordevol moet hij zijn, anders is het de moeite niet, en de waterleiding heb ik afgehuurd voor de frambozenlimonade; je hebt de kraan maar open te zetten.... Maar in afwachting nu je eerst in de bullen gaan steken. Aan het ontbijt zullen we verder zien.

Luidruchtig en wild trokken de kinderen naar hun slaapkamertjes. Toen de jubilaris en zijn echtgenoote alleen waren, sprongen beiden fluks in de pantoffels om in allerijl hun toilet te gaan maken.

Ook de kinderen gingen vandaag vlugger dan ooit te werk, en zelfs Saar, de meid, had de ontbijttafel en de thee een kwartier vroeger dan anders klaar. Toen de jubilaris beneden kwam, — zijn vrouw had hem verzocht, even later in de huiskamer te komen — hij had eerst natuurlijk weer gedaan of hij niet begreep waarom, — toen de jubilaris beneden kwam, zat moeder voor de piano, en speelde de Jubel-ouverture van Weber.

De kinderen schoven zijn armstoel aan, versierd met wingerdblaren en met bloemen, en hij nam daarin lachend en buigend plaats; en dol pleizier had het kroost bij den aanblik van vader, die met zijn klimop-krans op het hoofd daar in den bloeienden stoel een even zonderlingen als feestelijken indruk maakte.

Toen de muziek uit was, kwam Saar, met een bloem in het haar en ondanks het vroege uur al in haar zwarte japon, de thee binnen brengen, en vader dook reeds in de diepste diepte van het buffet weg om er een groote blikken trommel met biscuits uit te halen. Jubelend en kwinkeleerend, kraaiend en snuivend wierpen de kinderen zich op deze omvangrijke prooi.

Toen de trommel leeg was, — ja, leèg, want des jubilarissen gulheid ging alle perken te buiten, — riep de moeder de kinderen in de voorkamer bijeen, en gaf hun elk een pakje, dat een geschenk voor den vader bevatte.

Verrukt nam deze alles in ontvangst, — een dozijn zakdoeken, een krokodilleeren portemonnaie en sigarenkoker van hetzelfde, een beeldige dasspeld, een keurig vouwbeen, een paar nieuwe handschoenen, — en hij probeerde alle geschenken een voor een, om de milde gevers te vermaken. Hij vulde den koker en de portemonnaie, snoot zijn neus in een der zakdoeken, stak de speld op zijn das, sneed met het vouwbeen een puntje van een sigaar, deed de handschoenen allebei aan, en trok ze niet uit vóór hij ging ontbijten.

Aan het ontbijt kon niet zooveel tijd besteed worden als de kinderen wel wenschten, want om negen uur moesten allen op school zijn. Een beetje ongeredderd, omdat het feestelijk samenzijn moest worden opgebroken, namen ze afscheid, maar de vader en de moeder paaiden hen met het vooruitzicht van de genoeglijkheden, die hen wachtten als ze om vier uur uit de school weer terug zouden zijn.

Toen zij weg waren, bereidde de vader zich eveneens voor om naar zijn kantoor te gaan, en de moeder en de meid bleven achter om den rommel op te ruimen.

Toen de kinderen tegen half vijf de huiskamer binnenkwamen, zat vader hen al op te wachten met een ontzaglijke karaf frambozenlimonade en een enorm bord vol taartjes. En nauwelijks hadden ze hem allen goeiendag gekust, of hij begon onmiddellijk de taartjes rond te deelen.

— Zorg, dat je niet te kort komt; anders eten straks de groote-menschen in de voorkamer het toch maar op, luidde zijn gul advies.

En de kinderen lieten het zich geen tweemaal zeggen; als roofdieren vielen zij op hun zoete prooi aan. De jubilaris stond, gillend van de pret, met een grooten taartschep tusschen hen in, en schoof in een snel tempo telkens weer nieuwe taartjes op de schoteltjes van de kinderen.

— „Hup, hup, hallo, hallo, ik ben maar èens jarig." —

Zoo vuurde hij hen aan, en om hen ook tijdens de voedering nog te vermaken, nam hij er even een seconde van af om een roomhoorn met den schep omhoog te werpen en hem in den geopenden mond op te vangen, waar hij in minder dan geen tijd vermalen en vernietigd was.

Met rappe hand hanteerde hij nu de geweldige karaf en schonk de glazen der kinderen vol, tot den rand met de mooie roode limonade.

Ook zichzelf schonk hij in.

— Lieve vrienden, toastte hij, zijn glas opheffend, — je weet wat ik zeggen wil. Ik ben te ontroerd om te spreken.

Ik ben het volkomen met den vorigen spreker eens. Ik ben maar èens in een jaar jarig.

En daarom: „lang zal ik leven."....

Hoezee-geroep van de kinderen, en dan een luid „lang zal hij leven" in koor, waarbij de vader ich aan de piano zette en begeleidde.

De moeder, die met Saar, de borrel-tafel voor de verwanten, vrienden en kennissen in de voorkamer aan het klaarzetten was, voelde zich nu geroepen om tusschenbeide te komen.

— Zeg, man, wees toch niet zoo druk, vermaande ze, — je windt ze veel te erg op.

Ze zijn werkelijk al wild genoeg...

— Op uwe gezondheid, engel, speechte de jubilaris, terwijl hij zijn limonadeglas omhoog hief.

— Op uwe gezondheid dus, die mij dierbaarder dan die van mezelf is, want als ik u niet had, of beter gezegd, als ik u niet gezond had, was ik niets niemendal waard. — Geloof mij.

Ik dank u dus van harte, mijn lieve. Ik dank u voor uw gezondheid, die de voorwaarde tot de mijne is.

Zoo drink ik heden op mijn verjaardag op uwe gezondheid.

Een twee drie, daar gaat u, lieve.

DE SNEEUWVAL 'DER LAATSTE DAGEN.

Boven-links: Te Aalsmeer heeft de storm de telefoon- en telegraaf-, benevens de bovengrondsche electriciteitsleidingen bijna geheel verwoest. Onze foto toont een grooten telegraafmast, die is afgeknapt en op een huis gewaaid. Gelukkig hadden geen persoonlijke ongelukken plaats. — Veroorzaakt een sneeuwval als die van de laatste dagen aan het verkeer natuurlijk heel wat moeilijkheden, zooals men op onze benedenste foto kan zien, die te Amsterdam werd genomen, voor de jongelui is de sneeuw 'n aantrekkelijkheid. Zoo hebben de leerlingen van de Rijksschool voor Kunstnijverheid te Amsterdam, in den tuin van het Rijksmuseum een groote sneeuwpop gemaakt, het borstbeeld voorstellende van den directeur den heer J. W. H. Berden (Foto rechts-boven).